

Ο Χορός της Λεπίδας

του Οδυσσέα Καραβάκη

Από το πρωί οι φωνές στην πλατεία ενοχλούσαν τα άλογα. Έβγαινε απ' τα ρουθούνια τους η ανάσα τους κοφτή, κροτάλιζαν τα χείλη τους, τίναζαν τα κορμιά τους να βρούνε μια βόλεψη. Τα λουριά τ' ανάγκαζαν να στέκονται στο ίδιο σημείο ανασηκώνοντας τότε τα μπροστινά, τότε τα πισινά τους πόδια. Κατάλαβε ο αμαξάς, τα έπιασε από τα γκέμια, τα 'φερε κοντά στο πρόσωπό του, τα μίλησε, χάιδεψε το ένα, φίλησε το άλλο, κανένα δε ξεχώριζε. Γύρισε πίσω να βοηθήσει τους εργάτες να κάνουν πιο γρήγορα. Ξεφόρτωσαν τα βαρέλια με τα παστά τα ψάρια, μα περίσσευε ακόμα φορτίο. Οσμίστηκαν οι μέλισσες το μεζέ, αφηνιασμένες άρχισαν το πέταγμα ψάχνοντας μια χαραμάδα να τρυπώσουν. Χαμπάρισαν τ' άλογα, κόντευαν να σπάσουν τα λουριά.

Απέναντι από την αποθήκη, στο μικρό μπιστρό, ο ήλιος από νωρίς χτυπούσε στ' ανοιξιάτικα καπέλα, έψαχνε τ' άγουρα χειμωνιάτικα πρόσωπα. Μ' ένα σάλτο κρεμάστηκε από το σίδερο ο σερβιτόρος να ελευθερώσει το μάνταλο της τέντας, να τη ρίξει γρήγορα πάνω από τα τραπέζια. Ζαλισμένος ο κόσμος από τη μυρωδιά του καφέ, παρέες βυθισμένες στις κουβέντες, απολαμβάνουνε την περατζάδα της πλατείας. Νέες κοπέλες κρυμμένες κάτω από τα ομπρελίνα, ντυμένες πολύχρωμα φουστάνια, σφιγμένα κορμάκια μέσα στους κορσέδες, στήθη ανασηκωμένα και προτεταμένα έτοιμα να κρεμάσουν τα ανδρικά βλέμματα. Γέλια, σιγανοκουβέντες, νεύμα-

τα και οσφυοκαμψίες, ανταλλαγές φιλοφρονήσεων, πήγαινε ο κόσμος κι ερχόταν με βήμα αργό, άκαμπτο, και ξανά πάλι από την μια άκρη της πλατείας στην άλλη.

Το παιδιά χίμηξαν στην πλατεία από το καλύτεριμι που οδηγούσε στο λιμάνι. Μια ομάδα από χαμίνια, μαυριδερά κουρελιάρικα αγόρια, το μεγαλύτερο στα δεκατέσσερα το μικρότερο στα επτά, μ' ένα χορευτικό κυνηγητό, στριφογύρισαν γρήγορα μέσα στον κόσμο, τον έσπρωξαν, άπλωσαν τα χέρια τους, ακούμπησαν τα φορέματα, τα λέρωσαν, σπρώχτηκαν, βγήκαν από μέσα γελώντας δυνατά, κοροϊδευτικά, κόψανε το τρεχαλητό κι ανασυντάχθηκαν. Τα μεγαλύτερα έδειξαν τη νέα κατεύθυνση. Περνάνε μπροστά από το μπιστρό, κάποιοι απ' τους θαμώνες μορφάζουν, τα διώχνουν, τα μεγαλύτερα ανταποδίδουν με γκριμάτσες, χλευάζουν και ειρωνεύονται τον κόσμο. Το μικρότερο απ' τα παιδιά σταματάει μπροστά στην είσοδο κι ανάβει τσιγάρο. Ρουφάει τη τζούρα και βγάζει τον καπνό με ύφος μπλαζέ. Ο σερβιτόρος κουνάει προς τη μεριά του την πετσέτα σα να διώχνει μύγες. Ο μικρός πετάει προς το μέρος του τη γόπα και τρέχει να το σκάσει. Κάποιος από τους θαμώνες τεντώνει το πόδι του. Το παιδί μπερδεύεται, σέρνεται στο δρόμο, το πρόσωπό του γεμίζει αίμα και χρώματα. Τα μεγαλύτερα ορμάνε κι αρχίζει το ξύλο καθώς έντρομος ο θύτης ζητάει βοήθεια. Από τα διπλανά τραπέζια άντρες με

κυριακάτικα κουστούμια αρχίζουν να χτυπάνε τα παιδιά, καρέκλες εκτοξεύονται στη μέση του δρόμου, τ' άλογα απέναντι ταραάζονται. Ο μικρός λίγο πιο δίπλα ζαλισμένος, τινάζει το πρόσωπό του να φύγει το αίμα από τα μάτια, ο ήλιος τον καίει, δυσκολεύεται να σταθεί, μουγκρίζει.

Πίσω του θεόρατος, με στολή ατσαλάκωτη, στριφογυρνώντας στο χέρι το γκλομπ, παρακολουθεί ο αστυνόμος. Αρπάζει το παιδί από τ' αυτί, το σηκώνει με δύναμη στον αέρα, το αφήνει να σπαρταράει σαν κουνέλι. Ξεκολλάει το αυτί και το αίμα πετάγεται πίδακας. Η κραυγή του μικρού πνιχτή σκεπάζει τον σαματά. Ο κόσμος σαστίζει παρακολουθώντας το κορμί του μικρού να σκάει στο χώμα για δεύτερη φορά και να στέκει αγκυλωμένο. Ο Αστυνόμος παρατηρεί στο χέρι του το κόκκινο απομεινάρι, γελάει, το δείχνει στον κόσμο πανηγυρίζοντας, κάνει πως μιλάει στο αυτί, ειρωνεύεται το ακίνητο κορμάκι στα πόδια του και πριν προλάβει να τελειώσει την μικρή παράσταση αντικρίζει τη λεπίδα που σκίζει τον αέρα μπροστά στα μάτια του και αρχίζει τον ανατολίτικο χορό της. Η λάμψη της λεπίδας πλημμυρίζει τα μάτια του δεκατετράχρονου παιδιού που ζητάει εκδίκηση. Το γκλομπ του αστυνόμου μιμείται τις ίδιες κινήσεις. Οι θεατές αμίλητοι, ανίκανοι ν' ακούσουν την ανάσα τους, στριμώχνονται μέσα στο μπιστρό. Το ζευγάρι στο κέντρο του δρόμου σέρνει τα πόδια στο βηματισμό του κάβουρα, αργά, κυκλικά, με χέρια ανοιχτά σε θέση αγκαλιάς και σώματα στέρεα. Στη μέση το κορμί του μικρού παιδιού ακίνητο σαν τρόπαιο.

Ο αμαξάς αφήνει τ' άλογα, διασχίζει το δρόμο και μπαίνει ανάμεσα στο ζευγάρι. Σκύβει να σηκώσει το παιδί. Νιώθει τη λεπίδα στα πλευρά του. Τι γλυκά που κόβει η ρουφιάννα. Τ' άλογα χτυπήθηκαν μεταξύ τους, σπάσανε τα λουριά, έφυγαν προς το λιμάνι, χύθηκαν τα βαρέλια στο δρόμο. Γέμισε ο αέρας ψαρίλα και φρέσκο κρασί. Ο αστυνόμος αποσβολωμένος, νομίζει πως βλέπει ακόμα μπροστά του τον χορό της λεπίδας. Δεν μπορεί πλέον να προλάβει

Πίσω του
θεόρατος, με
στολή ατσαλάκωτη,
στριφογυρνώντας
στο χέρι το γκλομπ,
παρακολουθεί ο
αστυνόμος

Σηκώνει από
κάτω το μικρό
παιδί, το αγκαλιάζει
με το ένα χέρι, το
μικρό κεφάλι σπάει
πάνω απ' τον ώμο
του, με ανοιχτά τα
χέρια, ένας μικρός
εσταυρωμένος

τον πραγματικό χρόνο. Ο αμαξάς περιεργάζεται το σώμα του, είναι καλά τα κοψίματα, βαθιά, στηρίζει το βλέμμα του, τώρα νοιάζεται για άλλα πράγματα. Σηκώνει από κάτω το μικρό παιδί, το αγκαλιάζει με το ένα χέρι, το μικρό κεφάλι σπάει πάνω απ' τον ώμο του, με ανοιχτά τα χέρια, ένας μικρός εσταυρωμένος. Ψάχνει το αυτί. Το μαζεύει ο σερβιτόρος και το τυλίγει σ' ένα μαντήλι. Το βάζει στο παντελόνι του μικρού. Ο αμαξάς τον σπρώχνει, δε θέλει βοήθεια τώρα, περισσεύει, στυλώνεται κατά τη μεριά του ήλιου, και ξεκινάει το δρόμο προς το λιμάνι. Ξωπίσω του τρέχουν τα χαμίνια, μοιάζουνε γλάροι που ακολουθούν καράβι, κάνα δυο αλλάζουν δρόμο και φεύγουν φοβισμένα. Ένα από αυτά πηδάει τον μαντρότοιχο της εκκλησίας και κρύβεται στα αγριόχορτα. Στηρίζεται ο αμαξάς στο τοίχο, φωνάζει στο παιδί, του ζητάει να τον βοηθήσει, αν ξέρει κάποιο γιατρό να πάνε τον μικρό. Ακούει το χαμίνι τα παρακαλητά, παίρνει λίγο θάρρος, πηδάει ξανά τον μαντρότοιχο, ζητάει του αμαξά να το ακολουθήσει. Δυο ανηφόρες βάφει το αίμα του αμαξά, τα άλλα παιδιά κρυμμένα στις γωνίες πιο πίσω παρακολουθούν τον αγώνα της ανάβασης. Όταν φθάνουν στο σπίτι του γιατρού, ανοίγει η πόρτα και πετάγεται έξω η νοσοκόμα. Παίρνει στην αγκαλιά της τον μικρό, βάζει ο αμαξάς στη χούφτα της το μαντήλι με το αυτί και της κάνει νόημα να βιαστεί. Στα σκαλοπάτια στηρίζει το κεφάλι του, φαίνεται το λιμάνι από εδώ ψηλά, ήρθε χθες το τρικάταρτο το βενετσιάνικο, με τα παστά ψάρια και τα κρασιά, χαμήλωσαν τα βλέφαρά του, ξέφυγε η ανάσα του πάνω στο σκαλί, το θόλωσε, έμεινε όσο να τη στεγνώσει ο ήλιος.